

1739.

1. Meff, Franciscus. De praeservatione

1740

Hennemann, Franciscus Christianus: De secretis Penae
vae Imperialis extrajudicialibus.

1761.

Meff, Franciscus: De dis dicta sine resignatione
vel renuntiatione

1771.

Müller, Joann. Theodorus: De legitimis stemmatum
genealogicorum usu et prohibitione

1772.

Schmitt, Antonius: Vindicata adversus responsiones
a Johanne Febronio variis locis institutionum juris eccle
siastici . . . oppositas..

1774.

Müller, Joann. Theodorus: De jure detractorum

1775

1. Wedekind, Georgius Fræphus: De jure coeundi cum
prebendo in jure circa sacra.
2. Wedekind, Georgius Fræphus: De non restringenda
superioritate territoriali

1782.

1. Eberstein, Carolus, P. C. ^{ab} ~~de~~: De qualitate religionis
votorum in comitiis.
2. Müller, Joann. Theodorus: De consensu feudali

1786.

Programm a de celeberrima quondam Bibliotheca Heidel-
bergensi, quo solennia legibus sacra . . . Hisque
. . . præmittendum orationem: de documentis Reipublicæ
quæ præsentat Tabulam acad. non hoc anno 1776 sed
domini a. 1786 esse celebrantem, rite indicunt
rector et senatus acad. Heildelbergensis

1793.

Zentner, Georg Friedrich: De differentis janseni semper
vii ac domini coramque effectibus in regione terra-
brici

17

1.

2.

o.

178

1. 8h

2.

178

P.

bo.

que

den

20

DISSERTATIO 1761 3
INAUGURALIS JURIDICA

DE
DISDICTA

SIVE
RESIGNATIONE

VEL
RENUNTIATIONE

TAM A LOCATORE QUAM CONDUCTORE
PRÆDII RUSTICI ANTE FINEM CONTRACTUS
NECESSARIO FACIENDA :

VULGO
Son Auffündigung der Seyhe ;
OCCASIONE TEXTUS REFORMATIONIS FRANCOFURTENSIS
§. VII. III. XIV. PART. II.

QUAM
SUPREMI NUMINIS AUXILIO
EX DECRETO ILLUSTRIS JURIS CONSULTORUM ORDINIS
IN PERARTIQUA UNIVERSITATE ELECTORALI HEIDELBERGENSI
PRÆSIDE

FRANCISCO ALEF
PRO LICENTIA

SUMMOS IN UTROQUE JURE HONORES OBTINENDI
PUBLICÆ DISPUTATIONI SUBJICIET

IN AULA MAJORE NOVI WILHELMIANI
JOHANN JULIUS SPRENGER,

JUDICII, QUOD FRANCOFURTI AD MOENUM FLORET IMPERIALIS PROCURATOR

ORDINARIUS
AUTHOR ET RESPONDENS
DIE 20. Aug. 1761. H. L. Q. S.

Heidelbergæ, typis Joan. Jacobi Haener, Typographi Aulico-Academici

DISSERTATIO
IN AUCURIALIS JURIDICA

DE
DISCRET
RESIGNATIONE

REUNTIATIONE
TAM A LOCATORE QUAM CONDUCTORE
PRÆDII RESPECTU ANTI ET INIEM CONTRACTUS
NECESSARIO FACIENDA :

DE
OCCASIONE TEXTUS RESIGNATIONIS ET ANTI CONTRACTUS
& ANTI CONTRACTUS

SUPREMI NUMINI AUXILIO
EX DECRETO ILLUSTRISSIMO JURE CONSULTISSIMO ORDINE
IN PERAZIQUA UNIVERSITATE LEGUM ET JURISPRUDENTIÆ

FRANCISCO ALF
PRO LICENTIA

QUIBUS IN UTRIQUE JURE HONORES OPTINENDI
PUBLICE DISPUTATIONI SUBJICET
IN HUIUS MATRIÆ NOVI WILHELMIANI
JOHANNI JULIUS SPRENGER

AUTHOR ET RESPONDENS
1781. H. C. S.
DIE

Leipzig: typis Joan. Jacob. H. anst. Typographi Aulico-Academico.

INCLYTAE
S. R. I. G. REIPUBLICAE MOENO-
FRANCOFURTANAE

SENATUI
SPLENDIDISSIMO,

VIRIS
ILLUSTRIBUS, GENEROSISSIMIS, STRENUIS,
AC CONSULTISSIMIS,
NEC NON NOBILISSIMIS

DOMINIS
PRAETORI
CONSULIBUS
SCABINIS
SYNDICIS
SENATORIBUS

INTER EOSQUE, IIS,
QUI DIGNITATE CONSILIARIORUM AUGUSTISSIMI
CAESARIS ACTUALIUM
CONSPICUI SUNT,

PATRIAE PATRIBUS PRUDENTISSIMIS,
DOMINIS, MAECENATIBUS, AC PATRONIS
SUIS

DEVOTISSIMO OBSEQUIO COLENDIS,
VITAM, SALUTEM

ET

OMNES, QUAE MORTALIBUS ACCIDERE
POSSUNT, FELICITATES

ADPRECATUR,

S I M U L Q U E

HANC

DISSERTATIONEM INAUGURALEM,

QUALIS QUALIS SIT,

SUBMISSA, QUA DECET, ANIMI DEVOTIONE

SACRAS ESSE CUPIT

DEVOTISSIMUS

AUCTOR

JOHANN JULIUS SPRENGER, PROC. ORD.

§. I.

QUOTIDIE prædia rustica his terris locantur & conducuntur, de quorum tamen resignatione sive renuntiatione, ab utraque parte, ante finem contractus necessario facienda, altum silentium in Jure romano ejusque commentariis Jctorum reperitur. Lex Patria quidem, rubro citata, de renuntiatione a solo conductore ante finem contractus facienda mentionem facit, quod autem juxta observantiam tantummodo de prædiis urbanis locum habet, & de prædiis rusticis correcta invenitur. Notandum porro, mihi hic de prædiis rusticis verba facere proposuisse.

§. II.

HUJUS materiæ haud exiguus usus in communi vita est. Periculum itaque faciam, an fieri possit, aliquid certi in medium proferre. Si forsam rem acu non tetigi, persuasum habeas, rogo, aliam esse rem, ex aliorum seriniis magnæ molis dissertationem compilare, & aliam rem, pauca, eaque forsam non magni momenti, ex propria penu proferre. Nec ulli meliora sentienti invidebo. Mihi sufficit, non ex more collectanea conscripsisse.

§. III.

ANTE omnia, quid mihi resignatio sive renuntiatio vocatur, indicandum est.

A

RESIGNATIONEM sive renuntiationem necessitatem, vi cuius locator æque ac conductor prædii rustici, ante finem contractus, de re locata & conducta vel restituenda vel reddenda, ut moneat, tenetur, nominamus.

§. IV.

SUB verbis autem prædii rustici, & solum fundum sive agrum, & ædificia rustica cum fundo, intelligo, quod germanis proprie, *ein Gut*, vocatur.

§. V.

QUUM itaque resignatio sive renuntiatio in necessitate consistat, consequens est, vel a lege, vel pacto, vel observantia, originem traxisse.

§. VI.

LEGIBUS civilibus nihil de hac materia sancitum invenimus. Videndum igitur, an per bonam Interpretationem & consequentiam aliquid, quod ad scopum meum pertinet, elici possit?

JUS Civile §vo ult. L. 13. T. loc. cond. ex Ulpiano sequentia profert:

„ QUI impleto tempore conductionis remansit in conductione;
 „ non solum reconduxisse videbitur, sed etiam pignora videntur durare obligata. Sed hoc ita verum est, si non alius pro eo in priore conductione res obligaverat, hujus enim novus consensus erit necessarius. Eadem causa erit, & si reipublicæ prædia locata fuerint.
 „ Quod autem diximus taciturnitate utriusque partis colonum reconduxisse videri, ita accipiendum est, ut in ipso anno, quo tacuerunt, videantur eandem locationem renovasse, non etiam in sequentibus annis & si lustrum forte ab initio fuerat conductioni præstitutum, sed & si secundo quoque anno post finitum lustrum nihil fuerit contrarium actum, eandem videri locationem in illo anno permanisse, hoc enim ipso, quo tacuerunt consensisse videntur. „

En verba legis: Hæc una cum commentatoribus de resignatione & renuntiatione ante finem locationis & conductionis facienda silet.

Impossibile autem est, si connexio totius §vi hujus legis rite ponderatur, Ulpianum, quum de taciturnitate utriusque partis medio §vi expref-

sis verbis: Quod autem diximus &c. loquatur, & tamen nihil in præmissis inveniatur, non etiam de resignatione & renuntiatione tam locatoris quam conductoris &c. antea locutum fuisse. Credendum ergo est, compilatorem Juris Civilis id, quod deest, omisisse.

§. VII.

VERUM quia Cardo rei, verbis: *taciturnitate utriusque partis* &c. posita est, inquirendum, quanam præmissa, omissa sunt.

§. VIII.

VERBIS: *utriusque partis*, nihil aliud quam locator & conductor comprehendi potest. Id quod ex natura hujus contractus pronò alveo fluit. Jam verbum. *Taciturnitas*, considerandum venit.

§. IX.

DE multifaria significatione verbi, *tacere*, haud sollicitus sum, sed aliis relinquo. Quid autem sub verbo, *Taciturnitas*, hic intelligendum, nostrarum nunc est partium paucis explicare.

TACITURNITAS opponitur loquelæ. Hinc de muto, qui caret voce, nullo modo dici potest, quod taceat, licet signis mentem suam taliter qualiter exprimere consuetus sit. Contra homo, usu rationis & vocis præditus voluntatem suam verbis aut factis non declarans, tacere dicitur. Verba enim inventa sunt, ut dicentis sententiam exprimant, merito etiam ejus voluntas spectanda est, quæ autem ex eo, quod verba ipsa indicant, cognoscitur. Alciatus de verb. signif. Lib. I. ab init. Idem de factis dicendum est. Conferatur infra §. XX. in fine. Qui itaque a summo Numine & ratione & voce donatus est, & rationem sive causam aut verbis aut factis, cur hoc vel illud sic & non aliter ab altero faciendum est, non reddit, is hac patientia & taciturnitate voluntatem suam & juxta regulam Juris: qui tacet, consentit, consensum declarasse videtur. Sub taciturnitate igitur voluntas & consensus hoc loco intelligendus est.

§. X.

CUM autem Ulpianus lege allegata de taciturnitate utriusque partis loquatur, huic autem loquela sive verba sive facta opposita sunt, non minus

voluntas & consensus subintelligatur: Consequens est, ambos aliquid loqui aut facere potuisse vel debuisse, quod tamen intermiserunt, & Ulpianus, quid locator & conductor ante finem contractus aut loqui aut facere debuit, huic legi præmisit, quæ tamen a compilatore Juris civilis omiſſa, hinc ſupplenda ſunt.

§. XI.

ALIA adhuc ratio, cur Ulpianus dictæ legi plura ſed omiſſa neceſſario præmiſit, exinde colligi poteſt. Ab initio ſvi legis ſolummodo de conductore nequitiam autem locatore verba fecit, & hæc verba initialia explicare, incepit: Quod autem diximus taciturnitate utriuſque partis &c. quum tamen nihil de taciturnitate & nihil de locatore ſed una tantum parte, nempe conductore locutus ſit.

§. XII.

POSITO caſu res clarior evadit. Titius Mevio prædium ruſticum aut pro certa mercede, quovis anno duobus Terminis ſolvenda, aut tempore Martini certam ſummam fruſtuum porrigendi, per 3. vel 6. annos locat, & Mevius vel penultimo penſionem ſolvit vel ultimo Martini ſummam fruſtuum miſit, nec Titius Mevio de prædio locato reſtituendo, nec Mevius Titio de conducto reddendo verba fecit, ubi conclusio valet, Titius cum Mevio ratione uſus prædii & ſolutionis exactæ, Mevius etiam cum prædio & locatore Titio valde contentus erat, ergo ambo tacuerunt. Hic probe notandum venit, omnes ſolutiones in prædiis ruſticis regulariter ante finem, unius cujuſque anni contractus, quod ſiant, ſecundum obſervantiam requiri.

CONTRA ſi Titius cum Mevio & Mevius cum Titio non fuiſſet contentus, hic illi, ante finem contractus, tempore ſolutionis factæ, Tu reſigna prædium ex hac vel illa cauſa, ille huic reddam prædium ob has vel illas rationes ſine contradictione dixiſſet. Si itaque Titius locator, ut prædium a Mevio conductore reſtitueretur, deſideraret, is neceſſario conductori vel factis vel verbis reſignare debet, alias Mevius conductor mentem ſive voluntatem Titii locatoris haud intelligere potuit. Et vice verſa. To reſignare ſive renunciare neceſſitatem apud Romanos fuiſſe & hoc ratione legis niti, quis dubitat? Poſita taciturnitate utriuſque partis, idem eſt ac ſi Ulpianus dixiſſet, reſignatio ſive renunciatio utriuſque partis ante finem contractus facienda, aut ex hac patientia & taciturnitate relocatio concludenda &c.

§. XIII.

DIXI, quod ante finem contractus resignatio facienda sit. Id quod
mes iudicio aliter fieri nequit. Expediti ~~est~~ Juris est, in fine completi
contractus, terminum resignare pro homine L. 12. C. de contrah. Stipul.
Ergo in fine termini, quod prædium restituatur, resignatione opus non erat.
Hinc ante finem ex ~~hinc~~ §vo. anteced. allegata ratione fieri, ut debuerit,
necesse fuit. Plura proferre supersedeo. Dissertationem enim non tracta-
tum conscribere, temporis ratio permittit.

§. XIV.

JAM ad leges Patrias me converto. Ibi P. II. Tit. XIV. §. 7. sic dicta
reformationis sequentia leguntur:

„ §. 7. Wäre aber der Beständter bedacht, das bestandtene Gut
„ zu verlassen, und nicht länger zu gebrauchen, so soll er solches dem
„ Verleyher aufs wenigst einen Monat lang vor dem Ziel anzeigen,
„ und das bestandtene Gut aussagen, damit derselb sich auch darnach
„ zu richten, und nach einem andern Zinsmann umguthun wisse. „

HAEC ex moribus & consuetudinibus germanicis sive speculo suevico
deprompta esse, quis non videt?

DOLENDUM autem est, Daum Compilatores Juris nostri Patrii fa-
migeratissimum illum JCum Fichardum præsertim, quum illis temporibus,
quibus floruit, & mores & consuetudines Germaniæ adhuc in recenti memo-
ria fuerint, hos & illas sine causa correxisse. Illum tamen ex hac ratione
ignorantiæ legum Germaniæ haud arguere, nec ullam aliam rationem hujus
metamorphoseos quam nimium studium & amorem erga Jus romanum in-
dicare possum.

§. XV.

GERMANOS in hac regione, quia in vicariatu Rhenensi jacet, specu-
lo Suevico & suis consuetudinibus usos fuisse, extra omne dubium positum.
Hoc ex aurea Bulla Cap. V. §. 1. innotescit. Si speculum Suevicum evoluitur
Cap. 244. 245. 246. 249. de rerum mobilium, & Cap. 330. 331. 332.
338. immobilium locatione conductione nec non capite 334. 339. & 401.
de resignatione a locatore & conductore ante finem contractus facienda tra-

statur. Quia tantum de resignatione, ab utraque parte declaranda, verba facere proposui, cæteris omissis, ad hanc me converto.

VERBA autem Capituli 339. hæc sunt:

„ Will ein Herr seinen Zinsmann von seinem Gut weisen, der zu dem Gut nicht geböhren ist, das soll er ihm kund thun zu Lichtmess, dasselbe soll auch der Mann thun, ob er das Gut lassen willze. „

FERE eadem verba in Speculo Saxonico Lib. II. Art. 59. leguntur ita sonantia:

„ Will ein Herr seinen Zinsmann aus dem Gut weisen, der zu dem Gut nicht geböhren ist, sondern es gemietet hat, das soll er ihm verkünden zu Lichtmess: Dasselb soll auch der Mann thun, ob er das Gut verlassen will. „

§. XVI.

OPERAE pretium erit hæc verba legis sive consuetudinis germanicæ accuratius inspicere & cum LL. patriis comparare. Lex germanica dicit.

„ Will ein Herr seinen Zinsmann von dem Gut weisen, hoc est: SI locator conductorem ex prædio rustico expellere velit.

VERBUM Gut regulariter germanis his regionibus Prædium rusticum sive solum fundura sive ædificia rustica cum fundo denotat, licet etiam de domo, horto, vinea & agro hortulano promiscue & abusive usurpetur. Imo distinctio inter prædium rusticum & urbanum etiam germanis haud ignota erat. Hinc ratio Dni autoris annotationum ad hunc locum reformationis, scil. Dnos LLatores differentiam inter prædium urbanum & rusticum, eam ob causam, ut plebi & Jus ignoranti aliquid certi sanciat, sustulisse, mihi non arridet: Alias enim Compilerator & LL. Francofurtensium & Solmensium ab initio hujus Tit. XIV. reformationis nostræ, quod Jus romanum hoc loco observaretur, claris verbis non posuisset, adde §. XIII. &c. Si solus usus consideratur, quam maxima differentia inter prædium rusticum & urbanum elucescit, ex quo non idem Jus nascitur.

INCONGRUE etiam Jus Wurtembergense &c. quod de solis prædiis urbanis, &c. loquitur, allegatur, & obscuritas Legis 13. ff. loc. cond. quæ tamen de resignatione &c. silet, ventilatur. Et si Dnus Autor annotatorum LL. germanicas aliaque Jura provincialia in vicariatu Rhenensi seculo XV. & XVI. emanata evolvisset, non tam multa verba pro nihilo fecisset.

PORRO sequitur:

Der zu dem Guth nicht geböhren ist;

Incomparabilis expressio. Id est conductor qui non ex colono perpetuo sive Emphyteuta natus est, sed ad certum tempus prædium conduxit.

TANDEM adest:

Das soll er ihm kund thun:

hoc est: Id monere debet: Idem est ac si dictum esset, resignare debet.

JAM sequitur tempus: zu Lichtmess. Id est: Initio mensis Februarii. Pauca hic de Tempore dicenda. Tempus, quo prædia rustica his terris restituenda sunt, est *Cathedra Petri*, sub finem dicti mensis posita, unus itaque mensis existit, quo locator conductori, & viceversa, hac lege germanica, ante finem contractus resignare debet. Hoc autem tempus quo prædium rusticum restituitur vel redditur consuetudine nostra perantiquum est. Dantur quidem soli agri rustici sed per pauci in pago urbis, Bornheim, dicto, siti, quorum locatio & conductio die Martini finitur. In comitatu Catimelibocensi superiori die Nativitatis Xti, & in terris Brunsvicensibus die sancti Johannis Baptistæ annus locationis & conductionis vulgo *Wacht* & *Jahr* incipit & finitur. Hæc differentia exinde, quod turba famularis rustica, iis in locis, servitia eo tempore mutat, nascitur.

VERBA ultima: Dasselbe soll auch der Mann thun, so er das Gut lassen will. Id est: hoc etiam conductori faciendum, si prædium rusticum reddere velit.

§. XVII.

COMPARATIO hujus legis germanicæ cum lege patria supra §. 14. inserta nunc instituenda est.

UNIVERS.

Juxta illam & locatori & conductori To resignare & renuntiare incumbit: hac autem soli conductori servato eodem spatio mensis illud jubetur. Cur autem Lex Patria ex lege germanica sive consuetudine & observantia, quæ adhuc viget, tantum hæc, quæ ad conductorem neutriquam autem illa, quæ ad locatorem pertinent, retinuit, nullam aliam rationem, quam dictum amorem, omnino reprehendendum, erga Jus romanum reddere possum, ad quem adhuc pruritus Jus reformandi eo seculo usitatus referendus est.

§. XVIII.

LEGE itaque patria ex Jure & consuetudine germanica renuntiatio a conductore locatori ante finem contractus facienda, de qua Lex romana taceret, sancitum est. Hinc Dominus compiler LL. Ffuentium minus recte ab initio hujus Tit. XIV. P. II. verba: Da wollen wir, daß es damit auch vermög der kaysertlichen Recht soll gehalten werden, nemlich 2c. posuit; cum tamen LL. germanicas romanis intermiscuerit, & hac mixtura & correctione autem Jus incertum introduxerit. Addenda igitur supra §. X. memorata, quæ negligentia compileris juris civilis omissa sunt, & tunc concordabit scriptura.

§. XIX.

Ex pacto locatorem & conductorem ad rem locatam & conductam intra certum tempus resignandam & renuntiandam obligari, non opus est verbis. Hodiernis temporibus vix aliqua locatio & conductio prædii rustici sine scriptura celebratur, & contrahentes expresse paciscuntur, ut Syngraphæ resignatio ab utraque parte intra 6. ad minimum 3. menses ante finem contractus facienda, inferatur. Id quod Dicitus Dnus Autor annotationum ad Jus patrium in specie ad hunc locum in verbis:

Es pflegen auch die Verleyher und Beständter gemeiniglich in den Mieth Contract zu setzen, daß einer dem andern vor Endigung der Leyhe ein halb oder viertel Jahr aussagen solle.

confirmat. Beatus Klozius in Differentiis Juris civilis & patrii ad hunc titulum & Syum, seculo elapso Francofurti An. 1682. editis, enarrat: moribus hodiernis etiam locator conductorem, si eum expellere velit, de re conducta ante Terminum monere tenetur. Addit tamen incongrue: *ni fallor*. Quod idem est ac si nihil dixisset.

§. XX.

JUXTA consuetudinem denique, quod ad prædia rustica tam Reipublicæ quam Privatorum attinet, siue resignatio & renuntiatio stipulata siue non est, regulariter 6. mensibus ante finem contractus ex parte locatoris, quod nova locatio facienda sit, publicatur, & Terminum præfixo plus offerenti locatur. Antiquissimis sicuti hodiernis temporibus talis publicatio affigendo literas, novam locationem hujus vel illius prædii rustici notificantes, & quidem ad Portas vel Domus Publicas Urbis aliisque locis consuetis fiebat.

Huc accedit publicatio per Schedulam, qua omnia vendenda, locanda, &c. notificantur, vulgo *Trag und Anzeige-Blättgen*, siue *Nachrichten* dictum, facta, & ter repetita. Hæc Scheda bis per Heptomadem in urbe distribuitur. Non solum autem huic schedulæ locationes prædiorum rusticorum Reipublicæ & civium, sed etiam Principum, Comitum, Nobilium, aliorumque privatorum vicinorum 6. mensibus ante finem Terminum inferuntur. Probationis causa 3. casus in fine dissertationis sub No. 1. 2. & 3. adjuncti sunt. Novellæ vulgo *Zeitung* huc etiam referendæ sunt. His enim quovis anno tales publicationes quoque leguntur, præsertim autem iis, quæ nostra in urbe divulgantur.

Ex his facili negotio colligi potest, Beatum Klozium loc cit. recte dixisse, etiam locatorem moribus hodiernis, ut conductorem ante Terminum moneat &c. obligatum esse.

QUAE cum ita sint, & hæc actiones ad facta pertineant, his factis sicuti verbis resignationem fieri posse, quis negabit? Imo facta verbis ad voluntatem siue animum declarandum fortiora esse. Riminaldus Conf. 164. N. 46. testatur.

§. XXI.

LEX Romana licet resignationem expressis verbis non sanciverit, bona tamen interpretatione & consequentia resignationem ab utraque parte faciendam non ignorasse, quantum potui supra indicavi. Lex Germana claris verbis resignationem & a locatore & a conductore faciendam mandat: Lex Patria resignationem siue renuntiationem a solo conductore fieri jubet.

Observantia tandem (pacta enim huc non pertinent) & consuetudine per antiqua germanica ante finem contractus, & quidem spatio 6. mensium, nova locatio istiusmodi prædii, tam Reipublicæ, quam privati, publicatur. Hæc publicatio autem loco resignationis habenda. Ex his sequitur, & Jurc Romano, & Germanico, & patrio, ex consuetudine, resignatio a locatore, æque ac renuntiatio a conductore, ante finem contractus, necessario ut fiat, quis est, qui contradicat?

§. XXII.

IDEM ratione sufficiente non destituitur. Locatori enim plus quam conductori interest, ut sit certus, quis sit, qui anno subsequente pensiones vel redditus, ex quibus vivendum est, exsolvat? Omnibus etiam non convenit, præsertim prædia rustica, ubi Instrumenta rustica, pecora, & alia ad oeconomicam artem exercendam necessaria a conductore emenda, ordinarie desunt, non conveniente tempore conducere.

§. XXIII.

JAM pauca de tempore, quo resignatio sive renuntiatio necessario facienda est, proferre libet. Juxta consuetudinem, quæ loco legis est, nullo tempore in contractu expresso, spatio 6. mensium a locatore verbis aut factis resignandum est, quo facto conductor renuntiare non opus habet. Et si forsitan locator nec verbis nec factis resignaverit, conductori autem interfit, in re conducta manere, quis male interpretari potest, si cum locatore taceat. Verum in casu, quo conductor re conducta non amplius vult uti, tunc ipse etiam obligatur, id locatori tacenti eodem tempore ante Terminum notificare sive renuntiare. Condicio enim locatoris haud deterior, quam conductoris esse potest. Ratio est in promptu. Spatium 6. mensium ex summa ratione naturali a locatoribus prædiorum magnorum rusticorum observantia introductum est, ne conductor exinde, si illi tempus ad vendendum pecora & alia mobilia deest, &c. damnum sine ejus culpa sentiat. Sic etiam ex parte conductoris locatorem hoc casu indemnem evadere, eadem ratio & æquitas sua det. Locatori enim quam maximum damnum exinde infligitur si ipsi nullum vel breve tempus ad idoneum conductorem eligendum relinquatur, hinc, si illi idem spatium 6. mensium condonatur, sat temporis habet, rem suam agendi. Adde rationes §vo antecedenti prolatas. Tempus autem lege præfixum admodum breve est, quare consuetudine & observantia non sine

magna ratione 6. menses introducti sunt. Quod autem ad prædia urbana at-
tinet, unus mensis ad resignandum sufficit &c. & adhuc hodie observatur.
Huc locatio conductio pasturæ oviariæ, quæ regulariter die Michaelis fini-
tur & 3. Mensibus ante Terminum resignatur, referri potest, id quod Numa-
rus 4. in fine dissertationis adpositus, testatur.

§. XXIV.

HAEC sunt amicissime Lector, quæ de resignatione & renuntiatione
tam a locatore ad rem locatam restituendam conductori, quam ab hoc illi
necessario facienda differere placuit. Jam de Effectu factæ aut intermissæ
resignationis aliquid addere extra scopum meum est, quod tamen in aliud
tempus, si Deus vitam otium & vires concesserit, differo. Dixi.

COROLLARIA.

LEGES germaniæ æque ac Jus civile Romanum pro Jure commun.
habendum.

NON eum, qui ad mores Germaniæ, sed qui ad Jus romanum pro-
vocat intentionem suam probare debet.

SPECULUM Suëvicum nulla lege Imperii abrogatum.

CONSUETUDINES Superioris Germaniæ in Speculo Suevico literis
consignatae sunt.

NOTITIAM Rerum Oeconomicarum Juris Consultus admodum ne-
cesse habet.

FUNDAMENTA Processus Imperialis in academiis docere & discere,
maximam studiosis Juris utilitatem affert.

Lex est periculosa, quæ arbitrio Judicis aliquid relinquit.

CLAUSULA sententiæ aus bewegenden Ursachen perniciosissima est.

FORUM privilegatum Parochorum protestantium ad actiones persona-
les, in quibus partes reorum sustinent, restringendum est.

MULTI gradum Licentiæ pro forma & fuco gerunt.

No. 1.

Extract Nachrichten de Anno 1753.

No. LIV. Freytag den 29 Junii.

Nachdem nächstkommende Weynachten der Verleß über das Riesische Gut zu grossen Geräu zu Ende gehet zc.

No. 2.

No. LXIX. den 20 August 1745.

Nachdem bey Eöbl. Armen-Haus-Amt den 4. Octobr. Nachmittags um 2. Uhr 5. Huben und 29 $\frac{1}{2}$ theil der Ruthen Landes in allhiefiger Terminy gelegen, an den Meistbiethenden anderweit verlehnt, und ausgebothen werden sollen zc.

No. 3.

No. LV. den 3. Julii 1759.

Da bey Eöbl. Ackergericht auf künftigen Montag den 9. dieses Monats 9. Uhr nachstehende Aecker auf 6. oder 9. Jahre an den Meistbiethenden verliehen werden sollen; als zc.

No. 4.

No. L. Freytag den 19. Junii 1750.

Demnach bey allhiefiger Rentkammer nachbenannte Herrschaffliche Schäffereyen, deren bisherige Beständnisse auf nächstkünftigen Michaelistag dieses Jahres zu Ende gehen, hinwiederum auf eine gewisse Anzahl Jahre in einem anderweiten Bestand gegeben werden sollen, als zc. Hanau den 15. Junii 1750.

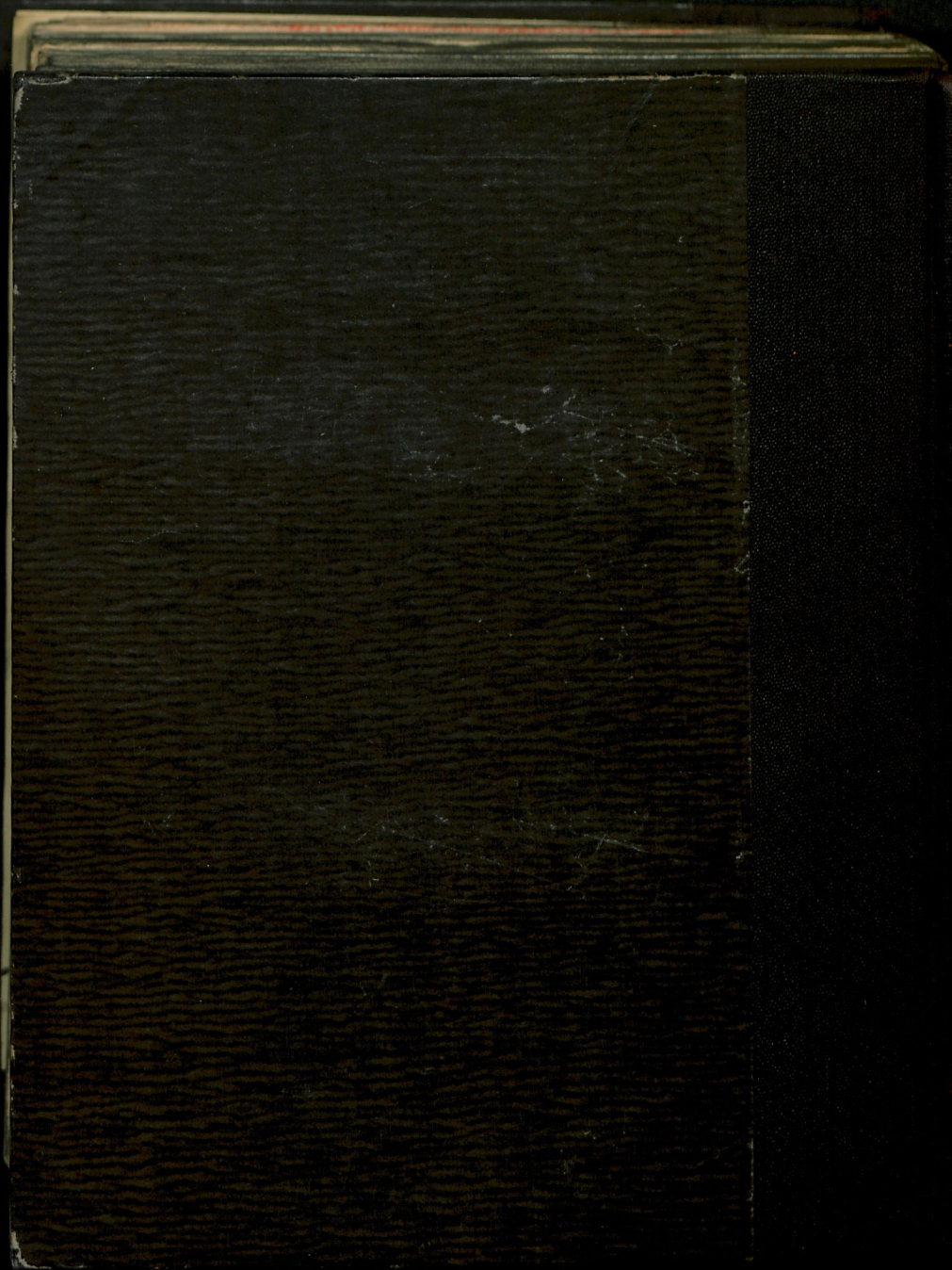
Sochfürstl. Sessen Zanauische Rentkammer
daselbst.

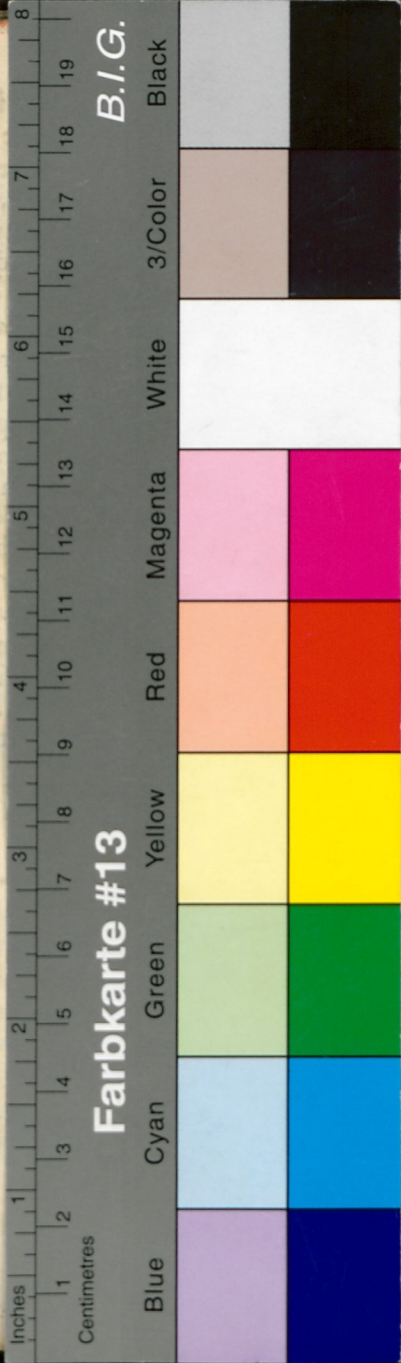

Heidelberg, Diss., 1739/93

X 230 9054

B.I.G.

Black

3/Color

White

Magenta

Red

Yellow

Green

Cyan

Blue

Farbkarte #13

Centimetres

Inches

DISSERTATIO 1761
INAUGURALIS JURIDICA 3

DE

DISDICTA

SIVE

RESIGNATIONE

VEL

RENUNTIATIONE

TAM A LOCATORE QUAM CONDUCTORE
PRÆDII RUSTICI ANTE FINEM CONTRACTUS
NECESSARIO FACIENDA :

VULGO

*Von Aufkündigung der Pacht;*OCCASIONE TEXTUS REFORMATIONIS FRANCOFURTENSIS
§. VII. III. XIV. PART. II.

QUAM

SUPREMI NUMINIS AUXILIO
EX DECRETO ILLUSTRIS JURIS CONSULTORUM ORDINIS
IN PERARTIQUA UNIVERSITATE ELECTORALI HEIDELBERGENSI

PRÆSIDE

FRANCISCO ALEF

PRO LICENTIA

SUMMOS IN UTROQUE JURE HONORES OBTINENDI
PUBLICÆ DISPUTATIONI SUBJICIET

IN AULA MAJORE NOVI WILHELMIANI

JOHANN JULIUS SPRENGER,

JUDICII, QUOD FRANCOFURTI AD MOENUM FLORET IMPERIALIS PROCURATOR
ORDINARIUS

AUTHOR ET RESPONDENS

DIE 20. August 1761. H. L. Q. S.

Heidelbergæ, typis Joan. Jacobi Häner, Typographi Aulico-Academici: